

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **K. B. B.**
státní příslušnost Kamerunská republika

zastoupen advokátkou Mgr. Beatou Kaczynskou
sídlem Masarykovy sady 76/18, 737 01 Český Těšín

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2022, č. j. OAM-1009/ZA-ZA11-K03-R2-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 3. 2022, č. j. OAM-1009/ZA-ZA11-K03-R2-2019 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 20. 4. 2022 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“) s tím, že řízení o mezinárodní ochraně bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce uvedl, že žalovaný v řízení porušil ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Zdůraznil, že nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s důvody, které vedly Nejvyšší správní soud ke zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020, a to rozsudkem ze dne 17. 12. 2020, č. j. 1 Azs 396/2020-37. Z citovaného rozsudku podle žalobce vyplývá, že žalovaný pochybil, pokud neposoudil, zda je i nadále nemožné azyl či doplňkovou ochranu udělit pro existenci stejných okolností, které vedly k použití vylučující klauzule při rozhodování o první žádosti. NSS uložil žalovanému zhodnotit, zda nejsou oproti řízení o první žádosti dány takové skutečnosti, které s přihlédnutím k povaze důvodů vyloučení vedou k závěru, že vylučující klauzuli již nelze aplikovat.
3. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí podle žalobce vyplývá, že žalovaný sice formálně na výtky NSS reagoval, nicméně závěry, ke kterým došel, není možné akceptovat, a to zejména závěr, podle něhož byly žalovaným shledány a prokázány natolik závažné skutečnosti, že mezinárodní ochrana je u žalobce vyloučena a je tedy nezbytné aplikovat vylučující klauzuli. Žalobce připomněl, že důvodem aplikace vylučujících klauzulí podle § 15 a § 15a zákona o azylu bylo primárně jeho odsouzení za drogový delikt v roce 2012, přičemž v roce 2014 trest vykonal. Od té doby se přitom žalobce ničeho nedopustil, nebyl odsouzen za žádný trestný čin; uvedené žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezohlednil a jeho závěry o nutnosti aplikovat vylučující klauzule nelze akceptovat. Způsob, jakým se žalovaný vypořádal s druhou žádostí o mezinárodní ochranu, je opět nedostatečný a v rozporu se zákonem.
4. Uvedené námítky následně žalobce doplnil prostřednictvím ustanovené zástupkyně; zdůraznil, že podle závěrů NSS může mít pro posouzení důvodů vyloučení význam plynutí času a s ním související právní události. Podle žalobce jsou závěry žalovaného o nutnosti aplikovat vylučující klauzule zcela nepřesvědčivé, a to s ohledem na důvody, o které žalovaný tyto závěry opírá a které označuje za závažné skutečnosti, prokazující dlouhodobé porušování právního řádu jak v ČR, tak v SRN, když se podle žalovaného žalobce nedostavil dne 16. 4. 2018 k převzetí rozhodnutí ve věci jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dále, že sice v souladu s výjezdním příkazem opustil území ČR, avšak bez cestovního dokladu a bez víza opravňujícího jej ke vstupu do SRN a dále, že na žalobce byly „činěny dotazy“ ze strany Okresního soudu v Ústí nad Labem či Magistrátu města Ústí nad Labem, což žalobce žalovanému dostatečně nevysvětlil.
5. Žalobce trvá na tom, že podmínky aplikace vylučujících klauzulí v jeho případě již splněny nejsou, a to zejména s ohledem na dobu, která od jeho odsouzení, resp. výkonu trestu,

uplynula, jakož i absenci jakýchkoli skutečně relevantních negativních poznatků k chování žalobce. Žalovaný se měl proto meritorně vypořádat s důvody, pro které žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany.

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení. Žalovaný má za prokázané, že žalobce již po několika měsících po vykonání trestu začal opětovně porušovat právní řád, a to nerespektováním rozhodnutí správních úřadů jak SRN tak ČR, tyto ignoroval v různé míře de facto až do podání druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Podle žalovaného tak byly shledány takové skutečnosti, které vylučují udělení mezinárodní ochrany žalobci a je nutno aplikovat vylučující klauzule.

Zjištění z obsahu správních spisů

7. Ze správních spisů soud zjistil, že na základě žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 9. 2016 bylo dne 26. 3. 2018 žalovaným rozhodnuto, že není možné vzhledem k existenci důvodů podle § 15 zákona o azylu mezinárodní ochranu udělit; rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 4. 2018 a žalobce proti němu nijak nebrojil.
8. Následně podal žalobce dne 13. 11. 2019 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž řízení o této žádosti bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 5. 2020, a to pro nepřipustnost podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu
9. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 22. 9. 2020 zamítl. Ke kasační stížnosti žalobce byl však tento rozsudek, jakož i rozhodnutí žalovaného, zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2020, č. j. 1 Azs 396/2020-37. V něm NSS uzavřel, že:

„Obecně platí, že „odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, č. 2642/2012 Sb. NSS).

Tyto obecné závěry však nejsou plně použitelné v případě, že o první žádosti rozhodl správní orgán tak, že azyl ani doplňkovou ochranu nelze udělit pro naplnění důvodů vylučující klauzule dle § 15 a § 15a zákona o azylu. Je tomu tak proto, že je-li v řízení o mezinárodní ochraně naplněn některý z důvodů dle § 15 nebo § 15a zákona o azylu, rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany a nezjišťuje případnou existenci důvodů azylu či doplňkové ochrany dle § 12 a § 14a zákona o azylu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 – 119, č. 2174/2011 Sb. NSS). Účelem institutu nepřipustnosti opakované žádosti je umožnit procesně efektivnější vyřízení žádosti v těch případech, kdy správní orgán již v rozhodnutí o první žádosti důvody uváděné žadatelem věcně přezkoumal, a situace v zemi původu se nezměnila. Shora uvedená ustanovení jistě nelze aplikovat tak, aby toliko z formálních důvodů zamezila

věcnému posouzení důvodů žádosti v těch případech, kdy k takovému posouzení v řízení o první žádosti vůbec nedošlo.

Ze smyslu a účelu zákona je třeba vycházet i při rozhodování o opakované žádosti poté, kdy v první žádosti shledal správní orgán existenci důvodů dle § 15 a § 15a zákona o azylu. Obecně nic nebrání tomu, aby i v takovém případě opakovanou žádost správní orgán posoudil jako nepřijatelnou a řízení o ní zastavil, pokud se relevantní okolnosti v době od rozhodnutí od první žádosti nezměnily (důraz přidán). Není žádný rozumný důvod pro to, aby při nezměněném skutkovém stavu správní orgán opakovaně věcně hodnotil tytéž skutečnosti. Zastavit řízení naopak nebude možné, pokud by měl správní orgán aplikovat vylučující klauzuli na základě jiných skutečností – takové nové skutečnosti by musel nejprve předejít žadateli o udělení mezinárodní ochrany, aby se k nim mohl vyjádřit. (důraz přidán)

V této první fázi se správní orgán nebude zabývat tvrzeními žadatele ve vztahu k pronásledování či hrozbě vážné újmy ani situací v zemi původu, neboť ty v řízení o první žádosti nezkoumal. Naopak je povinen posoudit, zda je nadále nemožné azyl či doplňkovou ochranu udělit pro existenci stejných okolností, které vedly k použití vylučující klauzule při rozhodování o první žádosti. (důraz přidán) Zejména je povinen vždy zhodnotit, zda nejsou oproti řízení o první žádosti dány takové skutečnosti, které s přihlédnutím k povaze důvodů vyloučení vedou k závěru, že vylučující klauzuli již nelze aplikovat. Toto posouzení musí najít odraz v odůvodnění správního rozhodnutí. Pakliže by takové okolnosti byly dány, správní orgán přistoupí k věcnému posouzení důvodů azylu či doplňkové ochrany dle § 12 a § 14a zákona o azylu, byť by je žadatel tvrdil již v předchozí žádosti. Jak totiž již soud uvedl shora, v takových případech je třeba sledovat účel nepřijatelnosti opakované žádosti, jímž je vyloučení toho, aby se správní orgán musel opakovaně zabývat totožnými důvody žádosti. S ohledem na to, že v předchozím řízení správní orgán aplikoval vylučující klauzuli a věcně se nezabýval důvody pro udělení mezinárodní ochrany, je povinen – pokud shledá, že podmínky aplikace vylučující klauzule již nejsou splněny - se věcně vypořádat s důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Skutečnost, že plynutí času a s ním související právní události mohou mít význam pro posouzení důvodů vyloučení, potvrzuje i Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, podle něhož je možné v závislosti na vnitrostátní praxi zvážit, zda byl žadatel za činy, které vedou k vyloučení, již dostatečně potrestán, a zohlednit dobu, která uplynula od výkonu trestu podle toho, co je považováno za přiměřenou dobu podle norem EU, chování žadatele od jeho účasti na činu, včetně doby strávené ve vězení atd. Přitom platí, že čím závažnější byl spáchaný čin, tím menší význam tyto faktory mají (srov. Praktická příručka: Vyloučení, leden 2017, dostupná na <https://www.easo.europa.eu>). Je přitom na žadateli, aby v tomto směru poskytl nutnou součinnost a spolupráci při prokázání skutečností nutných k posouzení těchto okolností.

Stěžovateli lze proto dát za pravdu v tom, že není možné určitou osobu zcela vyloučit z možnosti získat azyl či doplňkovou ochranu jen proto, že při posouzení některé z jejích minulých žádostí byla aplikována vylučující klauzule dle § 15 a § 15a zákona o azylu. Takto kategorický závěr však z rozhodnutí žalovaného nevyplývá. Z napadeného rozhodnutí totiž vůbec nelze seznat, jak o těchto otázkách žalovaný uvážil. Žalovaný nejprve shrnul důvody vyloučení dle rozhodnutí o první žádosti. Poté konstatoval, že mezinárodní ochrana je vyloučena dle § 15 a § 15a zákona o azylu. Není však zřejmé, zda se při tomto hodnocení, které není dále rozvedeno, žalovaný zabýval případnou změnou okolností v období od rozhodnutí o první žádosti do vydání rozhodnutí

v nynější věci. Naopak závěrečná úvaha, že na základě posouzení v řízení o první žádosti je „kauzálně nutné opětovně toto stanovisko potvrdit a vyvodit vyloučení z mezinárodní ochrany v současném řízení“, nasvědčuje spíše tomu, že nyní nelze dle žalovaného mezinárodní ochranu udělit právě a pouze v důsledku rozhodnutí o první žádosti. Takový závěr by však s ohledem na výše uvedené nemohl obstát.

Jelikož žalovaný se v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem nevyjádřil k tomu, zda v případě stěžovatele nedošlo od rozhodnutí o první žádosti k takové změně okolností, která by mohla vést k odlišnému posouzení důvodů použití vylučující klauzule dle § 15 a § 15a zákona o azylu, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.“

10. Po vrácení věci žalovanému tento založil do spisového materiálu sdělení OAMP MV ČR, pracoviště Ústí nad Labem, jehož přílohou bylo rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobci ze dne 23. 5. 2016 s tím, že pro období od 16. 4. 2018 do 13. 11. 2019 uvedené pracoviště disponuje pouze informacemi a záznamy, jež jsou uvedeny v Cizineckém informačním systému. Z přiloženého rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu vyplývá, že žalobce měl uděleno povolení k trvalému pobytu na území ČR dne 6. 12. 2004.
11. Žalovaný dále založil do spisového materiálu záznam z uvedeného systému ze dne 28. 6. 2021. Z něj mimo jiné vyplývá, že ve vztahu k žalobci byly na MV ČR činěny „dotazy“ ze strany Okresního soudu v Ústí nad Labem v roce 2017 a 2018 a Magistrátem města Ústí nad Labem v roce 2017 a že žalobce čelil v minulosti exekučním řízením. Dne 7. 12. 2021 následně provedl žalovaný doplňující pohovor s žalobcem, v rámci kterého mj. uvedl, že po vydání výjezdního příkazu žalovaným dne 15. 5. 2018 odjel do SRN, odkud byl poslán zpět do Prahy. Jel tam vlakem, neměl žádná víza; jel tam proto, že mu české úřady řekly, že má opustit ČR.
12. Dne 17. 3. 2022 rozhodl žalovaný opět o zastavení řízení o žádosti žalobce podle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřipustnost podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Připomněl, že v předchozím správním řízení dospěl k závěru, že vzhledem k tomu, že byl žalobce opakovaně odsouzen k trestu odnětí svobody za nepovolené držení omamných prostředků v množství větším než malém a napomáhání k zakázanému obchodování s omamnými prostředky v množství větším než malém, jakož i za nepovolené držení omamných látek v rámci podílnictví na hlavní nebo vedlejší činnosti zločinného spolčení, bylo nezbytné aplikovat u žalobce tzv. vylučující klauzule. Podle žalovaného, jakkoli závázal NSS, aby se věnoval posouzení doby od rozhodnutí o jeho první žádosti do začátku aktuálního správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, považoval žalovaný za velmi důležité zrekapitulovat i jednání žalobce od propuštění z výkonu trestu v SRN roku 2013, neboť má žalovaný za prokázané, že žalobce již několik měsíců od vykonání trestu začal opět porušovat právní řád, a to „nerespektováním rozhodnutí správních úřadů jak SRN tak i ČR a tyto ignoroval v různé míře až do podání 2. žádosti o udělení mezinárodní ochrany“. Žalovaný zrekapituloval, že poté, co byl žalobce v SRN po výkonu trestu vyhoštěn a byl mu zakázán vstup i na území celého schengenského prostoru do 27. 12. 2016, vrátil se již v srpnu 2014 do ČR a „pobýval zde de facto nelegálně“. Oznámení o zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu na území ČR zaslané žalobci se vrátilo jako nedoručené, neboť se žalobce nezdržoval na uvedené adrese, „což je mimo jiné další porušení jeho povinnosti vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců“. Žalobci se nepodařilo doručit ani písemnost s ukončením trvalého pobytu. Pokud jde o posouzení doby od rozhodnutí o první žádosti k podání druhé, žalovaný uvedl, že žalobce i nadále porušoval právní předpisy a nařízení, a to nejen na území ČR, ale i Německa, o čemž svědčí jeho

okamžité zadržení německou policií na hranicích po jeho nezákonném překročení. Žalobce se dále nedostavil k převzetí rozhodnutí ve věci jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce nespolupracoval se správním orgánem, nacházel se na území ČR s neplatným průkazem žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce po udělení výjezdního příkazu nelegálním způsobem přešel státní hranice do Německa, kde měl v tu dobu zákaz vstupu na území až do 19. 12. 2019. Žalobce nadto nebyl schopen jasně a logicky zdůvodnit, proč byly ze strany Okresního soudu v Ústí nad Labem či Magistrátu města Ústí nad Labem 4 x za roky 2015-2018 činěny na OAMP MV ČR dotazy na jeho osobu. Žalovaný tak uzavřel, že v případě žalobce byly i po opakovaném posouzení jeho žádosti shledány natolik závažné skutečnosti, že mezinárodní ochrana je u něj vyloučena a je nezbytné aplikovat na jeho případ tzv. vylučující klauzule.

Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání za podmínek § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
14. Krajský soud především zcela přisvědčuje nosné námitce žalobce, že se měl žalovaný zabývat tím, zda je i nadále nemožné azyl či doplňkovou ochranu udělit pro existenci stejných okolností, které vedly k použití vylučující klauzule při rozhodování o první žádosti, přičemž se uvedeným nezabýval, potažmo zabýval zcela nedostatečně.
15. Z napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že se žalovaný zaměřil na úkol stanovený mu v kasačním rozsudku, a to posouzení otázky plynutí času a s ním souvisejícími právními událostmi, které mohou mít význam pro posouzení důvodů vyloučení. V té souvislosti se však žalovaný nezabýval plynutím času s ohledem na původní důvody pro uplatnění vylučující klauzule podle § 15 zákona o azylu, ale zjišťoval další (nové) skutečnosti svědčící podle žalovaného o trvající existenci (nových) důvodů pro nemožnost udělit žalobci mezinárodní ochranu.
16. Tento postup však odporuje judikatuře správních soudů a závaznému právnímu názoru vysloveného v kasačním rozsudku NSS, neboť žalovaný se měl zabývat v souvislosti s plynutím času tím, zda je i nadále nemožné po existenci týchž okolností udělit žalobci mezinárodní ochranu. Uvedeným směrem ale žalovaný své úvahy vůbec nevedl, čímž zatížil v tomto směru své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
17. Postup žalovaného je také nesprávný proto, že ačkoli žalovaný zjišťoval a vyhodnocoval nové skutečnosti, svědčící pro uplatnění vylučující klauzule, nerozhodl o neudělení mezinárodní ochrany pro existenci (nových) skutečností podle § 15 či § 15a zákona o azylu, ale rozhodl o zastavení řízení pro nepřípustnost podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu z důvodu opakované žádosti. Učinil tak přesto, že již NSS v kasačním rozsudku vysvětlil žalovanému, že „Zastavit řízení naopak nebude možné, pokud by měl správní orgán aplikovat vylučující klauzuli na základě jiných skutečností – takové nové skutečnosti by musel nejprve předeštěřit žadateli o udělení mezinárodní ochrany, aby se k nim mohl vyjádřit.“ (viz bod 12 kasačního rozsudku).
18. Nad rámec uvedeného, aniž by krajský soud předjímal budoucí případné posouzení skutečností svědčících pro aplikaci vylučujících klauzulí podle § 15 a § 15a zákona o azylu,

považuje za nezbytné se vyjádřit ke skutečnostem, ze kterých žalovaný v napadeném rozhodnutí dovodil nutnost aplikace vylučujících klauzulí. Za zcela nesprávné je třeba považovat úvahy žalovaného, že žalobce poté, co byl žalobce v SRN po výkonu trestu vyhoštěn a byl mu zakázán vstup i na území celého schengenského prostoru do 27. 12. 2016 a vrátil se v srpnu 2014 do ČR, pobýval zde de facto nelegálně. Nelze totiž pominout, že jakkoli byl žalobci zakázán vstup na území schengenského prostoru, v ČR mu v té době stále svědčilo právo trvalého pobytu na základě udělení trvalého pobytu ze dne 6. 12. 2004. Ke zrušení trvalého pobytu došlo až posléze. Ani ostatní žalovaným zdůrazněné zjištěné skutečnosti nespovídají podle krajského soudu o dlouhodobém porušování povinností žalobcem; zcela neurčité jsou v tomto směru výtky žalovaného stran „dotazů činěných soudem či magistrátem na OAMP MV ČR; krajskému soudu v tomto směru uniká spojitost mezi těmito neurčitými „dotazy“ a porušováním povinností ze strany žalobce.

19. Nadto, u žalobce by při jeho úvahách o zjištění „*natolik závažných skutečností, že mezinárodní ochrana je žalobce vyloučena a je nezbytné aplikovat na jeho případ tzv. vylučující klauzule*“ přichází podle krajského soudu v úvahu pouze aplikace § 15 odst. 3 písm. e) zákona o azylu. Krajský soud má však za to, že žalovaným doposud zjištěné skutečnosti k aplikaci citovaného ustanovení pro zcela nedostatečnou intenzitu nepostačují.

Závěr a náklady řízení

20. Je tedy třeba uzavřít, že žalovaný se nezabýval, resp. se zabýval nedostatečně, pro jeho rozhodnutí podstatnými skutečnostmi, a to zda, je i nadále nemožné azyl či doplňkovou ochranu udělit pro existenci stejných okolností, které vedly k použití vylučující klauzule při rozhodování o první žádosti a v té souvislosti žalovaný vůbec neposuzoval otázku plynutí času a s ním souvisejícími právními událostmi, které mohou mít význam pro posouzení (dosavadních) důvodů vyloučení. Posuzoval-li nové skutečnosti, které měly dle žalovaného svědčit pro nutnost aplikace vylučujících klauzulí, rozhodl nesprávně o zastavení řízení namísto jejich věcného posouzení.
21. Krajský soud proto napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž tento bude vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. V dalším řízení se bude žalovaný v souladu s v již předchozím kasačním rozsudku NSS vyslovenými závaznými závěry zabývat otázkou posouzení plynutí času pro posouzení skutečností, které vedl v řízení o první žádosti k aplikaci vylučujících klauzulí. Zastavit řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřípustnost opakované žádosti podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu však bude nadále možné výlučně v případě, že i po uvedeném posouzení dospěje žalovaný k jednoznačnému závěru, že v prvním řízení o žádosti žalobce zjištěné skutečnosti pro aplikaci § 15 zákona o azylu i při posouzení plynutí času a s tím spojených právních událostí přeci jen obstojí. V opačném případě bude nutné, aby se žalobce zabýval žalobcem tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud by žalovaný v dalším řízení shledal existenci nových skutečností pro aplikaci některé z vylučujících klauzulí (jak se snažil naznačit v napadeném rozhodnutí), bude nutné tyto důvody posoudit v meritorním rozhodnutí.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení úspěšný a má tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobce jsou tvořeny poštovním spojením s podáním žalobce v průběhu soudního řízení, jak vyplývá ze spisu, ve výši 114 Kč. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na

náhradě nákladů řízení tuto částku. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

23. O odměně a hotových výdajích žalobci ustanovené advokátky bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 31. srpna 2023

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce